

„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5,10)

Evanjelium (Mt 5,1-12)

¹ Keď Ježiš videl veľké zástupy, vystúpil na vrch. A keď sa posadil, pristúpili k nemu jeho učeníci.

² Otvoril ústa a učil ich:

³ Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

⁴ Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení.

⁵ Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.

⁶ Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.

⁷ Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.

⁸ Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.

⁹ Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi.

¹⁰ Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

¹¹ Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť; ¹² radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi. Tak prenasledovali aj prorokov, ktorí boli pred vami.

Katechéza

„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5,10)

Dnes uzavrieme postupné preberanie evanjeliových blahoslavenstiev. Ako sme počuli, v poslednom sa ohlasuje eschatologická radosť prenasledovaných pre spravodlivosť. V tomto blahoslavenstve sa ohlasuje rovnaké šťastie ako v tom prvom: Nebeské kráľovstvo patrí prenasledovaným rovnako ako chudobným v duchu. Takto rozumieme, že sme pri závere jednotnej cesty spájajúcej všetky tie, o ktorých sa hovorilo predtým.

Chudoba v duchu, plač, tichosť, smäd po svätosti, milosrdenstvo, čistota srdca a skutky pokoja môžu viesť k prenasledovaniu pre Krista, ale toto prenasledovanie je nakoniec príčinou radosti a veľkej odmeny v nebi. Cestička blahoslavenstiev je veľkonočným kráčaním, ktoré vedie od života podľa sveta k životu podľa Boha, od existencie vedenej telom – čiže egoizmom – k existencii vedenej Duchom.

Svet so svojimi idolmi, kompromismi a svojimi prioritami nemôže schvaľovať tento typ existencie. „Hriešne štruktúry“ často vytvárané ľudskou mentalitou, tak veľmi vzdialené Duchu pravdy, ktorého svet nemôže prijať (porov. Jn 17,17), nutne zavrhuje chudobu či tichosť alebo čistotu a vyhlasujú život podľa Evanjelia za omyl a za problém, teda za niečo, čoho sa treba strániť. Takto premýšľala svet: „Títo sú idealisti alebo fanatici...“. Takto premýšľajú.

Ak svet žije v službe peniazom, ktokoľvek, kto by preukázal, že život sa môže naplniť v dare a v zriekaní, stáva sa pre chamtivý systém nepohodným, oštarou. Toto slovo „ošara“ je kľúčové, pretože samotné kresťanské svedectvo, ktoré prináša dobro toľkým ľuďom tým, že sa ním riadia, je oštarou pre tých, ktorí majú svetské zmýšľanie. Vnímajú ho ako výčitku.

Keď sa ukáže svätosť a vystúpi na povrch život Božích detí, v tej kráse je niečo nepohodlné, čo vyžaduje zaujať postoj: buď sa nechať vystaviť otázkam a otvoriť sa dobru, alebo odmietnuť to svetlo a zatvrdiť si srdce, dokonca až do opozície a zúrivého odporu (porov. Múd 2,14-15).

„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5,10)

Je to zaujímavé, priťahuje to pozornosť vidieť ako v prenasledovaniach mučeníkov prerastá nepriateľstvo až do zúrivosti. Stačí vidieť prenasledovania minulého storočia, v európskych diktatúrach: ako sa dospeje k zúrivosti proti kresťanom, proti kresťanskému svedectvu a proti hrdinstvu kresťanov.

Ale toto ukazuje, že dráma prenasledovania je aj miestom oslobodenia z područia úspechu, namyslenosti a kompromisov sveta. Z čoho sa raduje ten, ktorý je odmietnutý svetom kvôli Kristovi? Raduje sa z toho, že našiel niečo, čo zaváži viac než celý svet. «Ved' čo osoží človeku, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?» (Mk 8,36). Čo by z toho mal?

Je bolestné pripomenúť si, že v tejto chvíli je veľa kresťanov, ktorí trpia pod prenasledovaniami v rôznych oblastiach sveta, a musíme dúfať a modliť sa, aby sa ich súženie čím skôr zastavilo. Sú toľkí: mučeníkov dneška je viac ako mučeníkov v prvých storočiach. Vyjadrime týmto bratom a sestrám našu blízkosť: sme jedným telom, a títo kresťania sú krvácajúcou časťou Kristovho tela, ktorým je Cirkev.

Ale musíme tiež dávať pozor, aby sme nečítali toto blahoslavenstvo v zmysle obetíntva (viktimizmu), sebaľutovania. V skutočnosti nie vždy je opovrhovanie zo strany ľudí prenasledovaním: práve krátko za tým Ježiš hovorí, že kresťania sú „solou zeme“ a varuje pred nebezpečenstvom „straty jej chuti“, inak sol' «už nie je na nič, len ju vyhodit' von, aby ju ľudia pošliapali» (Mt 5,13).

Takže existuje aj opovrhovanie, ktoré je našou vinou, keď stratíme chuť Krista a Evanjelia. Treba byť vernými na pokornej ceste blahoslavenstiev, pretože tá vedie k tomu, že patríme Kristovi, a nie svetu. Stojí za to spomenúť cestu sv. Pavla: keď myslel, že je spravodlivým, bol v skutočnosti prenasledovateľom, ale keď objavil, že je prenasledovateľom, stal sa človekom lásky, ktorý radostne čelil utrpeniam z prenasledovaní, ktoré znášal (porov. Kol 1,24).

Vylúčenie a prenasledovanie, ak nám ich Boh udelí ako milosť, nás pripodobňujú ukrižovanému Kristovi, a pripájajú nás k jeho umučeniu, sú prejavom nového života. Tento život je rovnaký ako Kristov, ktorý pre nás ľudí a pre našu spásu bol „opovrhnutý a ľuďmi odmietnutý“ (porov. Iz 53,3; Sk 8,30-35). Prijatie jeho Ducha nás môže doviest' k tomu, že budeme mať v srdci toľko lásky, že ponúkneme život za svet bez robenia kompromisov s jeho klamstvami a prijmemo odmietnutie.

Kompromisy so svetom sú nebezpečenstvom: kresťan je stále pokúšaný robiť kompromisy so svetom, s duchom sveta. Toto – odmietanie kompromisov a kráčanie po ceste Ježiša Krista – je životom Nebeského kráľovstva, tou najväčšou radosťou, tým pravým potešením.

A potom, v prenasledovaniach je vždy prítomnosť Ježiša, ktorý nás sprevádza, prítomnosť Ježiša, ktorý nás utešuje a sila Ducha, ktorý nám pomáha napredovať. Nech nás neodradí, keď život v súlade s Evanjeliom priťahuje prenasledovanie zo strany ľudí: je tu Duch Svätý, ktorý nás podopiera na tejto ceste.

Franciscus